

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 2, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1894](#) 12-12-2025

Grenzen van (on)verantwoord ondernemerschap: kennelijk onbehoorlijk bestuur, vanwege samenstel van onder meer risicovolle beslissingen

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:8562](#) 23-12-2025

Geen ontslag van instantie in reconventie vanwege verwevenheid met vorderingen in conventie

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2821](#) 22-12-2025

Bevel tot verlenging van de inbewaringstelling blijft in hoger beroep in stand

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:8235](#) 18-12-2025

Aanvragers hadden belang bij hun faillissementsverzoek en van misbruik van bevoegdheid is geen sprake

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2312](#) 26-08-2025

Misbruik van bevoegdheid ingeval van faillissementsaangifte met een lege boedel?

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2783](#) 29-04-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid: bewijsvermoeden artikel 2:248 BW ontzenuwd, doorsluizen aan eenmanszaak bestraft

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11452](#) 17-12-2025

Vernietiging betalingen aan gelieerde onderneming.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7077](#) 02-12-2025

Redelijke termijn voor afwikkeling faillissement nog niet overschreden

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5959](#) 12-11-2025

Curatoren vangen bot; óók rechtbank wijst verzoek tot procesmachtiging af

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11594](#) 22-09-2025

Geen wraking omdat man bestuurder niet is toegelaten ter zitting

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12702](#) 10-09-2025

De curator heeft betalingen terecht vernietigd met een beroep op de pauliana. Met wenk

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12772](#) 03-09-2025

Rechtbank wijst alle vorderingen van curator op (indirect) bestuurder af

RECHTSPRAAK

Grenzen van (on)verantwoord ondernemerschap: kennelijk onbehoorlijk bestuur, vanwege samenstel van onder meer risicovolle beslissingen

De conclusie van A-G Assink laat zien dat bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW niet wordt gedragen door één geïsoleerde fout, maar door een samenstel van risicovolle en onverantwoorde beslissingen – zoals een onbegrensde garantie, verhoging van de koopprijs en vervroegde aflossingen – genomen tegen de achtergrond van een zwakke financiële positie. Het centrale criterium blijft of geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden aldus zou hebben gehandeld, waarbij het nemen van nodeloos grote risico's ten koste van schuldeisers de kern vormt van het verwijt van kennelijk onbehoorlijk bestuur en de causaliteit met het faillissement.

In de onderhavige cassatiezaak volgt de Hoge Raad de conclusie van de advocaat-generaal B.F. Assink (A-G), met toepassing van artikel 81 lid 1 RO. Het arrest van de Hoge Raad zelf is daardoor summier gemotiveerd. Desalniettemin biedt de conclusie van de A-G een inhoudelijke en juridische verdieping die het verdient nader te worden belicht, vanwege de kern van het geschil en de toepassing van het leerstuk van bestuurdersaansprakelijkheid. De A-G bespreekt de cassatiemiddelen door eerst de (sub)klachten over het oordeel van het hof omtrent het kennelijk onbehoorlijk bestuur te behandelen en daarna de klachten over causaliteit, bewijs en vrijwaringszaak. Allereerst de feiten.

Feiten en procesverloop

Roebia Zorg Almere B.V. ('Roebia B.V.') verleende thuiszorg en wijkverpleegkundige zorg. Deze activiteiten heeft zij op 1 januari 2014 overgenomen van Stichting Roebia Zorg, waarbij de stichting de inventaris, de werknemers en de zorgactiviteiten aan Roebia B.V. heeft

overgedragen voor € 325.000. Omdat de door de stichting gesloten zorgovereenkomsten niet konden worden overgedragen aan Roebia B.V., bleven deze ook na de overname op naam van de stichting staan. Roebia B.V. verleende echter vanaf de overname feitelijk de zorg, en het zorgkantoor betaalde de vergoedingen hiervoor rechtstreeks aan Roebia B.V.

Op enig moment wordt vastgesteld dat er meer voorschot is verstrekt dan daadwerkelijk is verschuldigd voor de verleende zorg. Het te veel betaalde voorschot wordt in mindering gebracht op het voorschot voor het opvolgende jaar. Als dat niet mogelijk is, moet de zorgaanbieder het te veel betaalde voorschot terugbetalen. In 2013 beliep de overproductie van de stichting ruim € 300.000, die niet is vergoed. Na afloop van het kalenderjaar vindt de nacalculatie plaats. Vanaf 2013 is tussen de stichting en Roebia B.V. enerzijds en het zorgkantoor anderzijds discussie ontstaan over de omvang van de zorgproductie van Roebia B.V. en de daarvoor verschuldigde vergoedingen. Dit heeft ertoe geleid dat het zorgkantoor in februari 2016 conservatoir beslag heeft gelegd onder de debiteuren van de stichting. Het beslag is gelegd voor een op € 316.559 begrote vordering uit onderproductie in 2014. Deze beslaglegging onder de stichting was voor Roebia B.V. aanleiding om op 24 maart 2016 een eigen aangifte tot faillietverklaring in te dienen. Op 29 maart 2016 is dat faillissement uitgesproken.

Bij dagvaarding van 28 en 29 oktober 2020 heeft de curator de bestuurders in rechte betrokken bij de rechtbank Midden-Nederland. De curator vorderde, samengevat: een verklaring voor recht dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedelttekort, een voorschot van € 1.231.399, en veroordeling in kosten. Hieraan legde de curator ten grondslag dat de bestuurders op basis van artikel 2:248 BW aansprakelijk zijn omdat zij hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld. Op 27 januari 2021 hebben de bestuurders een incidentele conclusie tot oproeping in vrijwaring genomen. Bij vonnis in incident van 31 maart 2021 heeft de rechtbank toegestaan dat het zorgkantoor in vrijwaring wordt opgeroepen. Op 14 december 2022 heeft de rechtbank in de hoofdzaak vonnis gewezen, waarin de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn verklaard en veroordeeld tot betaling van € 1.231.399. De vorderingen van de bestuurders (in reconventie en in vrijwaring) zijn afgewezen.

Bij appèldagvaarding van 27 en 28 februari 2023 hebben de bestuurders hoger beroep ingesteld. Bij arrest heeft het hof het vonnis bekrachtigd. Het hof oordeelde dat de bestuurders hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld door de koopprijs van de overname te verhogen, de 'blanco cheque' af te geven en onverplicht schulden van de stichting af te lossen, waardoor Roebia B.V. financieel werd uitgehold en het faillissement mede daardoor is veroorzaakt. De overige verwijten behoeften geen bespreking. De bestuurders werden niet toegelaten tot bewijslevering. Het voorschot op het boedelttekort werd afgewezen. In de vrijwaringszaak oordeelde het hof dat het faillissement weliswaar door het beslag is ingeleid,

maar dat de financiële situatie van Roebia B.V. door de bestuurders zelf was veroorzaakt.

Beoordeling klachten

Een deel van de cassatiemiddelen ziet op klachten dat het hof buiten het partijdebat is getreden. Volgens de bestuurders lag het debat bij het verwijt van de curator op de vraag of per 1 januari 2014 een verlieslatende onderneming is overgenomen, met als peilmoment de periode rond 1 januari 2014, terwijl het hof medio 2015 (allonge) als peilmoment neemt.

De A|G gaat in op de klachten tegen het oordeel dat geen redelijk denkend bestuurder de allonge met daarin een verhoging koopprijs en een ongelimiteerde garantie ('blanco cheque') en de daaropvolgende aflossingen en betalingen zou zijn aangegaan, en dat deze gedragingen kwalificeren als kennelijk onbehoorlijk bestuur in de zin van artikel 2:248 BW. De omstandigheden van het geval zijn (mede)bepalend voor de vraag of er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Dit betekent dat de omstandigheid dat Roebia B.V. er belang bij had de stichting 'in leven te houden' vanwege de contracten die nog via de stichting liepen, relevant is voor de vraag of er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Volgens de A-G getuigt het juist van slecht ondernemerschap indien de bestuurders de stichting failliet zouden laten gaan, omdat daarmee de contracten met de zorgverzekeraars, en daarmee de inkomstenbron voor Roebia B.V., verloren zou gaan. Daarin ligt besloten dat elke andere ondernemer in gelijke omstandigheden hetzelfde zou hebben gedaan. De crux is dat het risico waaraan de bestuurders Roebia B.V. met hun handelwijze bloot stelden, *onnodig* groot was door het ontbreken van een bovengrens of andersoortige beperking van de garantie. Het hof heeft getracht tot uitdrukking te brengen dat weliswaar (aan de bestuurders kan worden toegegeven dat) met het aangaan van de ongelimiteerde garantie een zeker eigenbelang van Roebia B.V. werd gediend, omdat de zorgovereenkomsten op naam van de stichting waren blijven staan, maar dat belang niet rechtvaardigt dat de bestuurders met hun handelwijze voor Roebia B.V. *nodeloos* extra risico namen. Het nemen van een dergelijk risico is niet iets wat 'elke andere ondernemer' laat staan elke redelijk denkende bestuurder 'in gelijke omstandigheden' ook zou hebben gedaan, aldus de A-G.

De A|G beoordeelt of het hof zijn oordeel voldoende begrijpelijk heeft gemotiveerd, met name waar het hof de financiële positie van Roebia B.V. na de overname, de overproductie 2013 en het negatieve eigen vermogen van de stichting heeft meegewogen. In een brief van april 2014 heeft het zorgkantoor de stichting meegedeeld dat het budget voor 2013 niet wegens overproductie zou worden verhoogd. Zonder een nabetaling kwam het resultaat over 2013 negatief uit. In dit verband signaleert de A-G twee knelpunten, namelijk (i) de mate van financiële blootstelling van Roebia B.V. met ingang van het geven van de ongelimiteerde garantie, betreffende aanvulling van een tekort in het eigen vermogen van de stichting per

einde 2013, terwijl voor (ii) de bestuurders toen al duidelijk was dat door het niet vergoed krijgen van de overproductie in 2013 het resultaat van de stichting in dat jaar alsnog negatief was en daarmee het negatieve eigen vermogen van de stichting nog groter was dan al eerder in de jaarrekening 2013 tot uiting was gebracht.

Een van de (sub)klachten ziet op toepassing van de maatstaf 'geen redelijk denkend bestuurder' door het hof, die volgens de bestuurders onjuist is ingevuld. Volgens de klacht moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat er geen sprake was van overname van een verlieslatende onderneming per 1 januari 2014. De A|G wijst erop dat de klacht ten onrechte veronderstelt dat r.o. 3.3–3.24 betrekking hebben op het verwijt dat per 1 januari 2014 een verlieslatende onderneming is gekocht. Uit r.o. 3.24 blijkt dat het hof dat verwijt – te weten de overname van een verlieslatende onderneming voor te hoge prijs – juist niet dragend maakt voor het oordeel over kennelijk onbehoorlijk bestuur; het hof laat dat deel, evenals andere verwijten en de administratie| en deponeringsplicht, onbesproken omdat de eerder besproken gronden al voldoende zijn. De A-G concludeert dat het hof de maatstaf van artikel 2:248 (lid 1) BW correct heeft toegepast.

Onderdeel III bevat (sub)klachten die de oordelen van het hof over de (vervroegde) aflossing van de in een rekening|courant opgenomen koopprijslening (*vendor loan*) en het gebruik daarvan als bouwsteen voor kennelijk onbehoorlijk bestuur bestrijden. De advocaat|generaal werkt de klachten per subonderdeel (III.1|III.3) uit en concludeert dat het hof de regels over de rekening|courant, stelplicht/bewijslast en kennelijk onbehoorlijk bestuur juist toepast en de motivering niet onbegrijpelijk is. De A|G leest r.o. 3.18 zo dat het hof uitsluitend aangeeft waarom de constatering over de bankmutaties (door de deskundige BFI) niets afdoen aan aflossing via rekening|courant: bij een rekening|courant vindt voldoening plaats door verrekening, niet door afzonderlijke bankbetalingen. De A|G acht de ingenomen stellingen bij de klacht niet essentieel voor de kernredenering van het hof en niet beslissend voor de vraag of aflossing via verrekening heeft plaatsgevonden.

De A|G stelt voorop dat het hof de stelplicht en bewijslast over kennelijk onbehoorlijk bestuur (waaronder de onverplicht vervroegde aflossing) bij de curator legt en eerst diens stellingen onderzoekt. Het klachtonderdeel stelt namelijk dat het hof zijn beslissing niet mag baseren op rechtsgronden/verweren die slechts 'zouden kunnen worden afgeleid' uit feiten, maar niet kenbaar aan de vordering ten grondslag zijn gelegd. In dat verband wordt geklaagd dat het hof slechts via vergelijking van rekening-courantposities heeft vastgesteld dat de lening is afgelost, zonder op de gemotiveerde stelling in te gaan dat dat niet zo kan worden vastgesteld.

Volgens de klagers heeft het hof onder meer ook het bewijsaanbod van de bestuurders ten onrechte afgewezen. In r.o. 3.15–3.18 beoordeelt het hof de betwisting door de bestuurders en acht die onvoldoende gemotiveerd. Het hof verlangt dus niet dat de bestuurders bewijzen dat de lening níet is afgelost. Het hof oordeelt juist dat hun verweer de stellingen van de curator onvoldoende ontzenuwt. Ten aanzien van de 'methode' (vergelijking rekening-courantposities) wijst de A|G erop dat het hof méér doet dan alleen saldi vergelijken: het betreft onder meer het ontbreken van een ingediende vordering van de stichting in het faillissement, de wijze van presentatie in beide jaarrekeningen en de concrete memoriaalboekingen. Omdat de veronderstelling dat de bewijslast bij de bestuurders zou zijn gelegd onjuist is, en de gestelde betwistingen ook inhoudelijk geen dragende tegenkracht bieden, faalt het klachtonderdeel volledig.

Onderdeel IV bestrijdt de vaststelling en waardering van de vervroegde aflossing van de koopprijslening via rekening|courant en de rol daarvan in het kennelijk onbehoorlijk bestuur. De A|G benadrukt dat de aflossing van de *vendor loan* in r.o. 3.12–3.18 slechts één element is in een breder feitencomplex dat in r.o. 3.23 in onderlinge samenhang wordt beoordeeld: verhoging van de koopprijs, vervroegde aflossing van de lening, aflossing van een bewust buiten de transactie gelaten schuld en de blanco cheque, alles tegen de achtergrond van een verlieslatende onderneming en een zeer zwakke financiële positie. Met verwijzing naar de wetsgeschiedenis benadrukt de A-G dat het gaat om onverantwoordelijk handelen met wetenschap dat schuldeisers daarvan de dupe kunnen worden, waarbij ook 'behoren te weten' volstaat. De A-G acht de uitleg van de rekening|courantverhouding en het passeren van de BFI|argumenten juridisch juist. Daarnaast acht de A-G de toedeling van stelplicht/bewijslast aan de curator correct en de afwijzing van het bewijsaanbod van de bestuurders voldoende gemotiveerd.

Onderdeel V bestrijdt de oordelen van het hof over wie de ABN|AMRO|schuld heeft afgelost en hoe de overboeking van ruim € 200.000 en de 'geparkeerde' commissie juridisch moeten worden gedeut. De A-G loopt de vijf subonderdelen van dit vijfde onderdeel langs en concludeert dat het hof de stelplicht/bewijslast, vermogens| en girale geldleer en regels over bewijslevering correct toepast. Een van de klachten is dat het oordeel dat het overgeboekte bedrag tot het vermogen van Roebia B.V. gaat behoren onjuist of onbegrijpelijk is, omdat de titel (lening/parkeren/schenking) beslissend zou zijn. Daarnaast zou het hof impliciet een schenking aannemen. De A-G benadrukt dat een giraal overgeboekt bedrag behoort tot het vermogen van de ontvangende rekeninghouder, zodat die rechthebbende is van het saldo. Ook bij een lening hoort het bedrag tot het vermogen van de lener en heeft de gever slechts een vordering tot terugbetaling. Eigendom van giraal geld in zin van zakenrecht bestaat niet, en 'geld voor een ander houden' op een bankrekening past niet in het systeem van artikel 3:107

BW; de bank houdt namelijk geen gelden voor een achterliggende partij maar heeft een schuld aan de rekeninghouder. Volgens de A-G hoeft het hof geen schenking aan te nemen.

De bestuurders voeren aan dat de stichting eigenaar van het geparkeerde bedrag blijft en Roebia B.V. het slechts 'onder zich' heeft, zodat de curator moet bewijzen dat desondanks Roebia B.V. de ABN|AMRO-lening heeft afgelost. Tegenover deze stelling verwijst de A-G naar de eerder uiteengezette leer dat de titel van een betaling niet bepaalt tot wiens vermogen het giraal gestorte bedrag behoort. Daarnaast is er geen houderschap van giraal geld in de zin die de bestuurders veronderstellen aan de orde. Omdat de door de bestuurders bepleite kwalificatie juridisch niet opgaat en hun betwisting onvoldoende is, hoeft het hof geen nadere bewijslevering aan de zijde van de curator toe te laten.

Ten aanzien van de klacht over het oordeel van het hof over de 'geparkeerde' commissie op de rekening van Roebia B.V. wijst de A-G erop dat deze ervan uitgaat dat sprake was van een lening van € 209.000, terwijl het hof juist overweegt dat, voor zover dat is bedoeld, 'daaromtrent niets blijkt'. Omdat de veronderstelde leningsrelatie niet is komen vast te staan en in cassatie niet toereikend wordt bestreden, mist de klacht haar basis en faalt ook dit subonderdeel.

Onderdeel VI concentreert zich op de causaliteit: de vraag of het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement is, en hoe dat zich verhoudt tot de beslaglegging door het zorgkantoor. De A-G bespreekt de vier subonderdelen VI.1-VI.3 (plus de slotklacht over r.o. 2.10) en concludeert dat het hof de maatstaf van artikel 2:248 BW en het causaliteitsvereiste juist toepast. Volgens de A-G heeft het hof niet onbegrijpelijk vastgesteld dat de discussie met het zorgkantoor al vanaf 2013 speelde. Daarmee is terecht geoordeeld dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement was, naast de beslaglegging.

De conclusie van de A-G strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

E. Ayerdem, januari 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1894

Zaaknummer: 24/04007

Rechters: M.J. Kroeze, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: H.J.W. Alt, B.I. Kraaiapoel en M.S. van der Keur

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Vernietiging betalingen aan gelieerde onderneming.

Vernietiging betalingen aan gelieerde onderneming op grond van artikel 42 en artikel 47 Fw.

In deze zaak exploiteerde de gefailleerde twee eenmanszaken, waaronder transportbedrijf X, die opdrachten uitvoerde voor bekende pakketdienstverleners. In september 2021 richtte de gefailleerde een groep vennootschappen op, waaronder bedrijf RET. Het pensioenfonds diende in januari 2023 een faillissementsverzoek tegen de gefailleerde in. Tijdens de behandeling daarvan vroeg de gefailleerde toelating tot de WSNP en droeg hij in mei 2023 zijn aandelen in de holding over aan moedervernootschap, die ook bestuurder werd van de vennootschappen. Rond diezelfde tijd is RET de activiteiten van transportbedrijf X uit gaan voeren. Medio september 2023 werd het WSNP-verzoek afgewezen en volgde de faillietverklaring. Tussen juni en september 2023 ontving de gefailleerde € 293.052,78 van opdrachtgevers, waarvan € 201.304,09 werd doorgestort naar RET. De curator vernietigde deze betaling op grond van de pauliana, waarna RET stelde dat de betalingen waren verricht zodat de gefailleerde contracten met derden kon nakomen. In rechte baseerde de curator de vernietiging van de betalingen zowel op artikel 42 Fw als op artikel 47 Fw, omdat niet duidelijk was geworden of sprake was van een (mondelinge) overeenkomst tussen RET en de gefailleerde.

Omdat tussen partijen in geschil was of de betalingen verplicht of onverplicht waren verricht, onderzocht de rechtbank of aan de voorwaarden van zowel artikel 42 Fw als artikel 47 Fw was voldaan. De rechtbank stelt vast dat de betalingen vlak voor het faillissement zijn gedaan en de schuldeisers hebben benadeeld, omdat het bedrag anders beschikbaar zou zijn geweest voor de gezamenlijke schuldeisers. RET's stelling dat de schuldeisers niet zijn benadeeld en dat zij juist waarde heeft toegevoegd door werkzaamheden uit te voeren, overtuigt de rechtbank niet. Niet is bewezen dat die werkzaamheden noodzakelijk waren, dat de gefailleerde anders schadeclaims van opdrachtgevers had gekregen of dat gefailleerde de activiteiten niet zelf had kunnen voortzetten.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank of er sprake was van wetenschap van benadeling bij zowel de gefailleerde als bij RET. Omdat de betalingen plaatsvonden binnen een jaar vóór

faillietverklaring én RET in de periode van de indiening van het faillissements- en WSNP-verzoek nog werd bestuurd door de gefailleerde zelf, kon de wetenschap van de gefailleerde ook aan RET worden toegerekend. Een aandelenoverdracht en wijziging in het bestuur maken dit niet anders.

Tot slot oordeelt de rechtbank dat óók aan de voorwaarden van artikel 47 Fw is voldaan, voor het geval dat de betalingen als verplichte rechtshandelingen aangemerkt zouden moeten worden. Omdat aan de voorwaarden van beide artikelen was voldaan, was het onderscheid niet meer relevant. De curator heeft de betalingen dus rechtsgeldig buitengerechtelijk vernietigd.

De rechtbank verklaart voor recht dat de betaling buitengerechtelijk is vernietigd en veroordeelt RET om de curator een bedrag van € 201.304,09 te betalen.

A.M.H. Nolte, januari 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 17-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11452

Zaaknummer: C/05/441461 / HA ZA 24-485

Rechters: E. Boerwinkel

Advocaten: T.S.V. Bron en H.E. ter Horst

Wetsartikelen: 42 Fw en 47 Fw

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst alle vorderingen van curator op (indirect) bestuurder af

De rechtbank Limburg wijst alle vorderingen van de curator af die hij heeft ingesteld tegen de (indirect) bestuurder van twee gefailleerde vennootschappen. De curator vorderde dat de (indirect) bestuurder werd veroordeeld tot het doen van betalingen aan de curator in verband met onttrekkingen, vergoedingen voor roerende zaken, goodwill en subsidie, alsmede aansprakelijk werd gehouden voor het volledige boedeltekort. De rechtbank oordeelt dat de curator zijn vorderingen in het licht van de gemotiveerde verweren op alle onderdelen onvoldoende heeft onderbouwd.

De curator voert aan dat de (indirect) bestuurder privébetalingen en andere bedragen aan de boedels heeft onttrokken. De rechtbank stelt echter vast dat de curator niet heeft onderbouwd dat de rekeningcourantverhoudingen resulteerden in een schuld van de (indirect) bestuurder op de boedels, noch concreet heeft aangetoond dat de gestelde betalingen op privé-uitgaven zien. De vorderingen betreffende onttrekkingen worden daarom afgewezen.

De rechtbank wijst ook de vorderingen inzake roerende zaken, goodwill en de subsidie af. Voor de roerende zaken geldt dat de curator niet inzichtelijk heeft gemaakt welk onrechtmatig handelen de (indirect) bestuurder kan worden verweten. Ook de vorderingen ter zake van goodwill en subsidie worden afgewezen, omdat vaststaat dat het merk en de handelsnaam niet tot het vermogen van de failliete vennootschap behoorde en evenmin is komen vast te staan dat de gefailleerde vennootschap rechthebbende was op de subsidie.

Ten aanzien van de gestelde bestuurdersaansprakelijkheid is de rechtbank van oordeel dat niet is komen vast te staan dat de administratieplicht is geschonden of dat er sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. De curator heeft met de door hem aangevoerde omstandigheden onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er sprake is van onbehoorlijke taakvervulling.

De rechtbank wijst alle vorderingen af, en veroordeelt de curator in de proceskosten.

N. Gamliël, januari 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12772

Zaaknummer: C/03/332052 / HA ZA 24-291

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Advocaten: A.L. Stegeman en H.E.C. Savelkoul

Wetsartikelen: 6:212 BW, 6:203 BW, 2:248 BW, 2:10 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

De curator heeft betalingen terecht vernietigd met een beroep op de pauliana. Met wenk

De curator vordert terugbetaling van verrichte betalingen zonder rechtsgrondslag voorafgaand aan faillissement en stelt vordering in op grond van artikel 42 Fw. De rechtbank wijst de vordering toe en overweegt ook dat de onderneming is overgeheveld. Dit leidt echter niet tot een concrete veroordeling van de wederpartij.

Rotec Montagetechniek BV ('Rotec') is failliet verklaard. Enig aandeelhouder en bestuurder is Ingen Construction B.V. ('Ingen'). Ingen heeft het bedrijf Magazijnmontage opgericht. Vervolgens heeft Ingen de aandelen overgedragen aan de partner van de bestuurder ('de man') van Ingen ('de vrouw').

In de maanden voorafgaand aan het faillissement van Rotec is een bedrag van € 96.253 van de rekening van Rotec naar Magazijnmontage overgemaakt. Dit valt de curator op bij het onderzoek naar de administratie van Rotec. De curator heeft in de administratie niet aangetroffen dat de betalingen zien op daadwerkelijk door Magazijnmontage voor Rotec verrichte prestaties. Ook vermoedt de curator dat Magazijnmontage de werkzaamheden van Rotec heeft voortgezet, met veel dezelfde klanten, zonder daarvoor een geldbedrag te betalen. Dit vermoeden wordt versterkt doordat de man inmiddels werkzaam is bij het bedrijf van de vrouw en zij een onderlinge relatie hebben. Ook is er in de boedel van Rotec geen actief aangetroffen, terwijl het bij een Montagebedrijf logisch zou zijn als er nog machines, gereedschap en voorraden zouden worden aangetroffen.

De curator heeft de overboekingen buitengerechtelijk vernietigd op grond van artikel 42 Fw en vordert het bedrag terug op grond van onverschuldigde betaling.

De rechtbank oordeelt dat het beroep op artikel 42 Fw van de curator slaagt. De rechtbank is het ook eens met de curator dat er sprake is van overheveling van onderneming. Rotec wordt veroordeeld tot terugbetaling van het gehele onverschuldigd betaalde bedrag.

Magazijnmontage heeft niet aangetoond dat de bedragen die in de maanden voor het faillissement aan Magazijnmontage zijn overgemaakt, daadwerkelijk betrekking hebben op voor Rotec uitgevoerde werkzaamheden. Magazijnmontage heeft ook geen plausibele verklaring gegeven voor het feit dat uit de bankafschriften blijkt dat Rotec bedragen ontving van haar opdrachtgevers en die vrijwel geheel doorboekte aan Magazijnmontage. De verklaring van Magazijnmontage was dat de winst naar Rotec ging en Magazijnmontage een percentage van de winst ontving. De overgemaakte bedragen zouden daarop zien. De rechtbank oordeelt dat deze verklaring niet in lijn is met de stukken, nu het gehele door Rotec ontvangen bedrag is doorgeboekt.

Het vermoeden van wetenschap van benadeling heeft Magazijnmontage ook niet weerlegd: Rotec heeft onverklaarbare bedragen afgestaan die zij zelf gezien haar financiële situatie had moeten gebruiken voor haar eigen bedrijfsvoering.

Wenk

De curator had ook een vordering op grond van onverschuldigde betaling in kunnen stellen. De betalingen van Magazijnmontage zijn immers ook zonder de vernietiging van de curator al zonder rechtsgrond verricht. In de huidige zaak is het vreemd dat gekozen is voor de route via artikel 42 Fw, maar alleen de overgemaakte bedragen worden teruggevorderd. De curator voert aan, en de rechtbank is het daar mee eens, dat sprake is van overheveling van ondernememing, waardoor verwacht zou worden dat het gevorderde bedrag hoger is dan alleen de overgemaakte bedragen. Het is mogelijk dat de curator overige kosten onvoldoende kon hardmaken; ook zal hebben meegespeeld dat de failliet praktisch al een langere periode leeg was.

H. Boven, januari 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12702

Zaaknummer: C/03/330660 / HA ZA 24-233

Rechters: I.M. Etman

Advocaten: W.H.A. Donkers en D.W. Dimitrakarakos

Wetsartikelen: 42 Fw

RECHTSPRAAK

Aanvragers hadden belang bij hun faillissementsverzoek en van misbruik van bevoegdheid is geen sprake

Het hof overweegt onder meer dat er geen sprake is van een gebrek aan belang wegens het ontbreken van baten. De curator heeft onvoldoende zelf onderzoek verricht naar de aanwezigheid van baten om die conclusie te kunnen rechtvaardigen.

Op verzoek van twee schuldeisers is een natuurlijke persoon failliet verklaard. De schuldenaar heeft hoger beroep ingesteld tegen de faillietverklaring. Naar zijn mening hebben de schuldeisers geen redelijk belang bij het faillissement, omdat geen baten te verwachten zijn en dit bekend was bij de aanvragers. Daarnaast hebben de schuldeisers hun bevoegdheid om het faillissement aan te vragen misbruikt. De schuldenaar is namelijk van plan een schuldhulptraject aan te vragen met als doel om tot een schuldenregeling te komen, maar dit proces wordt gefrustreerd door het faillissement. De curator sluit zich bij het hoger beroep van de schuldenaar. De aanvragers menen echter dat het faillissement in stand moet blijven, omdat ze belang hebben bij een onderzoek van de curator naar de inkomens- en vermogenspositie van de schuldenaar.

Het hof oordeelt dat de aanvragers voldoende belang hebben bij het faillissement. Dat de schuldenaar geen baten heeft, is niet gebleken. De aanvragers hebben erop gewezen dat zij in juni 2025 een betalingsregeling zijn overeengekomen met de schuldenaar, waaraan deels uitvoering is gegeven. In juni 2025 heeft de schuldenaar ook aan het incassobureau gemeld dat hij een grote betaling verwachtte.

De curator heeft gesteld dat er geen baten te verwachten zijn, maar naar het oordeel van het hof is het onderzoek van de curator daarnaar vooralsnog te beperkt van karakter. De curator heeft zich met name gebaseerd op het onderzoek van de beschermingsbewindvoerder van de schuldenaar, maar geen substantieel eigen onderzoek gedaan naar de administratie van de schuldenaar. Niet uit te sluiten is dat er vorderingen zijn op debiteuren en op het adres van de onderneming van de schuldenaar is een nieuwe onderneming ingeschreven met een identieke bedrijfsomschrijving. Ook hier ligt nader onderzoek in de rede. Van misbruik van bevoegdheid

is ook geen sprake. Het hof wijst het hoger beroep af.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:8235

Zaaknummer: 200.361.625/01

Rechters: A.A.J. Smelt, J. Smit en E.F. Groot

Advocaten: I.J. Woltman en J.W. Hilhorst

Wetsartikelen: 8 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Geen ontslag van instantie in reconventie vanwege verwevenheid met vorderingen in conventie

Op de vorderingen in conventie is artikel 28 Fw van toepassing, omdat Meneer Kozijn als gedaagde partij aan de veroordeling van de kantonrechter heeft voldaan. In conventie moet daarom worden doorgeprocedeerd. Omdat de vorderingen in conventie en reconventie zodanig met elkaar verweven zijn dat de band tussen de vorderingen niet zonder noodzaak moet worden verbroken, wijst het hof de vordering tot ontslag van instantie ten aanzien van de reconventionele vordering af.

Meneer Kozijn B.V. is een overeenkomst aangegaan met een natuurlijke persoon tot onder meer het plaatsen van raamkozijnen en deuren. De klant heeft de overeenkomst ontbonden en heeft bij de kantonrechter terugbetaling gevorderd van het reeds betaalde deel van de aanneemsom en vergoeding vanwege de geleden schade. In reconventie heeft Meneer Kozijn gesteld dat de overeenkomst niet rechtsgeldig is ontbonden en betaling van het restant van de aanneemsom gevorderd. De kantonrechter heeft de vorderingen in conventie van de klant grotendeels toegewezen en de vorderingen in reconventie van Meneer Kozijn afgewezen. Meneer Kozijn heeft aan de veroordeling voldaan, maar wel hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de kantonrechter. Lopende de procedure in hoger beroep is Meneer Kozijn failliet verklaard. In deze uitspraak gaat het om de vordering van de klant tot ontslag van instantie in conventie en reconventie, omdat de curator heeft aangegeven het geding niet te zullen overnemen.

Het hof overweegt dat op de vordering in conventie in beginsel artikel 29 Fw van toepassing is. De procedure zou daarom geschorst moeten worden. Omdat de vorderingen van de klant grotendeels zijn toegewezen, aan de veroordeling is voldaan en de klant geen hoger beroep heeft ingesteld, kunnen de aanhangige vorderingen in conventie nooit leiden tot verhaal op de boedel. Daarom vallen de vorderingen in conventie onder artikel 28 Fw. De vorderingen in reconventie worden beheerst door artikel 27 Fw.

Ten aanzien van vorderingen waarop artikel 28 Fw van toepassing is, is ontslag van instantie niet mogelijk. Over de conventionele vorderingen moet daarom worden doorgeprocedeerd. Omdat de vorderingen in conventie en reconventie zodanig met elkaar verweven zijn dat de band tussen de vorderingen niet zonder noodzaak moet worden verbroken, wijst het hof de vordering tot ontslag van instantie af. Het risico dat de klant loopt op het maken van onverhaalbare proceskosten, weegt hier niet tegenop.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:8562

Zaaknummer: 200.349.633

Rechters: H.L. Wattel, C.M.E. Lagarde en C. Bakker

Advocaten: H.L. van der Aa en T. Steenbeek

Wetsartikelen: 27 Fw, 28 Fw en 29 Fw

RECHTSPRAAK

Curatoren vangen bot; óók rechtbank wijst verzoek tot procesmachtiging af

Curatoren hebben hoger beroep ingesteld tegen de afwijzing van een procesmachtiging. De rechtbank wijst beroep af. De curatoren kunnen waarschijnlijk niet voor individuele crediteuren opkomen, het procesrisico is te hoog en de mogelijke opbrengst voor de boedel is beperkt.

De curatoren van een bv verzochten om een procesmachtiging tot het starten van een gerechtelijke procedure tegen (onder meer) Rabobank. De vordering omvatte een schadevergoeding van € 2.407.675 voor 118 concurrente schuldeisers van de gefailleerde bv. Volgens de curatoren zouden deze schuldeisers schade hebben geleden doordat zij het laatste jaar vóór het faillissement van de bv een onverhaalbare vordering op die onderneming hebben verkregen en/of hun overhaalbare vordering is toegenomen. Hierbij trof Rabobank het verwijt dat zij deze vorderingen heeft laten ontstaan door de financiering met de bv uit te breiden, terwijl zij wist of had moeten weten dat de bv waarschijnlijk failliet zou gaan.

Op grond van artikel 68 lid 3 Fw behoeven curatoren een machtiging van de rechter-commissaris voordat zij een procedure mogen starten. De rechter-commissaris moet hierbij inschatten in hoeverre het wenselijk is om een procedure te starten. Hierbij staat het boedelbelang voorop (HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3253, r.o. 3.4.3), waarbij onder meer gekeken moet worden naar de proceskansen, de te verwachten opbrengst, de kosten en risico's van een procedure en andere omstandigheden die van belang zijn bij het beheer en de vereffening van de boedel (conclusie A-G G. Snijders, ECLI:NL:PHR:2022:384, punt 4.6.).

Bij de beoordeling van de vraag of de procesmachtiging zal worden verleend, lette de rechter-commissaris op de belangen van de *gezamenlijke* schuldeisers. In hoger beroep stellen de curatoren zich op het standpunt dat de rechter-commissaris ook de belangen van de *individuele* schuldeisers, de betalingen die zij buiten de boedel om ontvangen en het maatschappelijk belang van een effectieve en efficiënte bestrijding van verhaalsbenadeling in zijn afweging had moeten betrekken.

De rechtbank beklemtoont dat het uitgangspunt is dat curatoren zich moeten laten leiden door het boedelbelang. De rechtbank oordeelt dat de curatoren onvoldoende hebben toegelicht waarom in dit geval met de belangen van de *individuele* schuldeisers rekening moet worden gehouden als uitzondering op dit uitgangspunt. Mochten de curatoren in de bodemprocedure ontvankelijk zijn om namens de individuele schuldeisers op te treden (hetgeen de rechtbank betwijfelt), dan kan het maatschappelijk belang van effectieve en efficiënte bestrijding van verhaalsbenadeling een (beperkte) rol spelen. Het boedelbelang blijft echter het uitgangspunt.

Na een herziene belangenafweging (van de in alinea 3 genoemde belangen), komt de rechtbank tot het oordeel dat de procesmachtiging terecht is geweigerd. Het hoge procesrisico (in verband met de ontvankelijkheid in de bodemprocedure), de hoge kosten in verhouding met de maximale door de boedel te ontvangen vergoeding, de tijdsduur van de procedure en het feit dat het onderhavige faillissement lang duurt en door deze procedure niet kan worden afgewikkeld, leiden volgens de rechtbank tot een afwijzing van het machtigingsverzoek.

Daarbij geldt tevens dat het maatschappelijk belang van efficiënte verhaalsbenadeling en de belangen van de individuele schuldeisers ten opzichte van de rest van de gezamenlijke schuldeisers slechts beperkt gewicht in de schaal leggen. De 118 schuldeisers kunnen immers ook individueel of gezamenlijk met een andere procesfinancier dan de boedel een procedure starten.

De gevraagde machtiging wordt daarom ook in hoger beroep niet verleend.

K. Boschman, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5959

Zaaknummer: F-16/17/23

Rechters: A.A.T. van Rens

Advocaten: R.J. van der Weijden en F.A. van de Wakker

Wetsartikelen: 67 Fw en 68 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Misbruik van bevoegdheid ingeval van faillissementsaangifte met een lege boedel?

***Wanneer een bestuurder van een bv eigen aangifte tot
faillietverklaring doet, terwijl sprake is van een lege boedel, betekent
dat niet per definitie dat er sprake is van misbruik van bevoegdheid.***

In het befaamde *Hoeksma q.q./Trade*-arrest (HR 18 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3636) overwoog de Hoge Raad dat wanneer een curator in verzet komt tegen een faillietverklaring, omdat de desbetreffende rechtspersoon een lege boedel heeft, dat verzet slechts dan voor gegronddverklaring in aanmerking indien er sprake is van een boedel die (nagenoeg) geen activa omvat en er geen enkele aanleiding bestaat voor de verwachting dat in het faillissement, bijvoorbeeld met toepassing van artikel 42 Fw of artikel 2:9 BW, activa zullen kunnen worden gegenereerd. In dat geval zal kunnen worden aangenomen dat (het bestuur van) de rechtspersoon de bevoegdheid om aangifte tot faillietverklaring te doen – en daarmee de te benoemen curator te belasten met de werkzaamheden die tot beëindiging van het bestaan van de rechtspersoon moeten leiden zonder dat de curator voor zijn werkzaamheden een vergoeding tegemoet kan zien – heeft misbruikt, aldus de Hoge Raad.

In 2017 heeft de Hoge Raad een en ander genuanceerd in het *Boersen q.q./Bedrijfstak Pensioenfonds*-arrest (HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3269): ‘Het enkele feit dat de boedel leeg is of blijkt te zijn, is geen grond voor verzet door de curator op de voet van art. 10 Fw. Voor het slagen van dat verzet is vereist dat de faillissementsaanvraag – ongeacht of deze door een schuldeiser dan wel de schuldenaar zelf is ingediend – is aan te merken als misbruik van bevoegdheid. Daarvan kan sprake zijn indien degene die het faillissement aanvraagt, op het moment van de aanvraag weet dan wel behoort te weten dat de boedel leeg is en geen voldoende gerechtvaardigd belang bij de aanvraag heeft, eventueel mede in verband met voor hem beschikbare alternatieven.’

In onderhavige zaak was ook sprake van een situatie waarin de bestuurder van een bv (Easy Moves B.V.) aangifte deed tot eigen faillietverklaring. Ten tijde van de behandeling van de zaak in de raadkamer heeft de rechter de bestuurder de vraag gesteld of faillissement wel de

juiste keuze was. De rechter heeft uitgelegd dat de curator niet kan worden betaald en dat er maatschappelijke kosten worden gemaakt, terwijl een faillissement in dit geval niet noodzakelijk is. De mogelijkheid tot turboliquidatie van de bv in plaats van het faillissement wordt aangeraden. Desondanks heeft de bestuurder besloten de aangifte tot eigen faillietverklaring niet in te trekken. Het faillissement van de bv is daarop uitgesproken. De in het faillissement aangestelde curator heeft vervolgens geen verzet aangetekend wegens de lege boedel en is het faillissement gaan afwickelen. De rechter-commissaris heeft tot dusverre ruim € 15.000 aan voorschotten op het salaris van de curator toegekend, waarvan nog geen 10% uit de faillissementsboedel is betaald. Voor het overige is het salaris dus onbetaald gebleven vanwege de lege boedel.

Dat de curator in dit geval geen verzet heeft aangetekend, verbaast mij. De curator bewandelt in deze zaak een geheel andere weg en vordert de veroordeling van de bestuurder tot voldoening van zijn salaris dat niet door de boedel van de bv kan worden betaald. De curator stelt zich daarbij – net als in een verzetprocedure zou gebeuren – op het standpunt dat de bestuurder misbruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om aangifte tot faillietverklaring van de bv te doen. Volgens de curator is deze aangifte door de bestuurder gedaan met de kennelijke bedoeling om van een rechtspersoon met schulden af te komen, terwijl hij wist of in ieder geval behoorde te weten dat de bv in staat van faillissement een lege, dan wel nagenoeg lege, boedel zou hebben. De bestuurder had voor een turboliquidatie moeten kiezen, aldus de curator. De curator gaat nog een stapje verder en stelt dat het gemaakte misbruik van bevoegdheid ook nog eens een onrechtmatige daad oplevert tegenover hem en/of de boedel.

Het hof benadrukt dat het slechts in uitzonderlijke gevallen — en met de nodige terughoudendheid — wordt aangenomen dat iemand misbruik maakt van een hem toekomende bevoegdheid. In dit verband merkt het hof op dat het onjuist is om te stellen dat het bestuur, zodra een rechtspersoon geen of vrijwel geen baten meer heeft, verplicht zou zijn te kiezen voor een turboliquidatie in plaats van het doen van een eigen faillissementsaangifte. Voor het aannemen van misbruik van bevoegdheid is volgens het hof vereist dat de bestuurder ook geen gerechtvaardigd belang had bij de aangifte tot faillietverklaring. Van belang is dat bij een faillissement, in tegenstelling tot een turboliquidatie, een transparante afwikkeling van het vermogen van de rechtspersoon plaatsvindt en de curator daarbij onderzoekt of het bestuur zijn taken goed heeft vervuld en of de schuldeisers niet benadeeld zijn. Daardoor zal een schuldeiser in faillissement minder snel overgaan tot aansprakelijkheidstelling van de bestuurder dan bij een turboliquidatie. Het gerechtvaardigd belang van de bestuurder om aangifte tot faillietverklaring te doen, is hier dan ook in gelegen. Doordat een van de schuldeisers – de verhuurder – dreigde met bestuurdersaansprakelijkheid wegens de huurachterstand van de bv, bestaat voor de bestuurder een reëel risico dat hij daarvoor

aansprakelijk zou worden gehouden in het geval hij niet voor faillissement, maar voor turboliquidatie had gekozen.

Slotsom: de curator wordt in het ongelijk gesteld. Dubbele pech voor de curator dus. Hij heeft niet alleen werkzaamheden verricht in het faillissement van de bv waarvoor hij geen salaris gaat ontvangen wegens de lege boedel; hij wordt ook nog in de proceskosten van de bestuurder veroordeeld.

S. Renssen, januari 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2312

Zaaknummer: 200.346.792_01

Rechters: B.E.L.J.C. Verbunt, J.P. de Haan en P.V. Eijsvogel

Advocaten: T.G.M. Scheers en A.P.C. Houben

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW en 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid: bewijsvermoeden artikel 2:248 BW ontzenuwd, doorsluizen aan eenmanszaak bestraft

De bestuurder van een failliete vennootschap ontkracht een vordering uit hoofde van een rekening-courantverhouding met een accountantsverklaring en ontzenuwt het wettelijk bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW. Naar het oordeel van het hof treft de bestuurder een ernstig verwijt voor het doorsluizen van gelden naar zijn eenmanszaak. Om die reden moet de bestuurder ongeveer € 8.500 betalen, terwijl de vordering in eerste aanleg voor ruim € 400.000 is toegewezen.

Transportbedrijf Insa-IF B.V. is gefailleerd en de rechtbank heeft in eerste aanleg geoordeeld dat zijn bestuurder ('appellant') aansprakelijk is voor een rekening-courantschuld van € 402.734,51, vermeerderd met rente en kosten. Appellant vordert in hoger beroep vernietiging van het vonnis, afwijzing van de vorderingen van de curator en opheffing van het beslag op zijn woning. Het hof overweegt dat het in essentie om drie vraagstukken gaat: de rekening-courantvordering van Insa-IF op appellant, of sprake is van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 BW en of sprake is van ernstig verwijtbaar handelen in de zin van artikel 2:9 en 6:162 BW.

Appellant weet de boekhouding waaruit de rekening-courantschuld bleek gemotiveerd te betwisten aan de hand van een in hoger beroep ingebrachte accountantsverklaring, waardoor niet kan worden aangenomen dat appellant een rekening-courantschuld heeft aan Insa-IF van € 469.498,80, dan wel een ander (lager) bedrag. Het vonnis van de rechtbank wordt derhalve vernietigd. Ingevolge de devolutieve werking van het hoger beroep velst het hof ook zijn oordeel over de door de curator in eerste aanleg aangevoerde vorderingen uit kennelijk onbehoorlijk bestuur wegens schending van de administratie- en deponeringsplicht (artikel 2:10 respectievelijk 2:394 BW) en wegens ernstig verwijtbaar handelen uit hoofde van

artikel 2:9 BW en/of artikel 6:162 BW.

Het hof overweegt dat appellant zowel de administratie- als de deponeringsplicht heeft geschonden en verwijst daarbij naar de door appellant ingebrachte accountantsverklaring, waaruit volgt dat de administratie niet op orde was. Ook was de jaarrekening over het boekjaar 2019 te laat gedeponerd. Als bestuurder van Insa-IF was appellant eindverantwoordelijke voor de boekhouding. Hiermee staat het kennelijk onbehoorlijk bestuur vast. Onder verwijzing naar het *Mobile Services*-arrest van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2021:1099) overweegt het hof echter dat appellant, gelet op de feiten en omstandigheden, het wettelijk bewijsvermoeden dat het reeds vastgestelde onbehoorlijke bestuur een belangrijke oorzaak is van het faillissement van Insa-IF, heeft ontzenuwd. Tot deze feiten en omstandigheden behoren omzetsderving (r.o. 6.23–6.24), oninbare vorderingen (r.o. 6.25) en een geschil met de verhuurder (r.o. 6.26). Dat betekent dat het aan de curator is om aannemelijk te maken dat, naast deze andere oorzaken van het faillissement, de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling mede een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. De curator slaagt daarin niet.

Tot slot buigt het hof zich over de vraag of appellant ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Deze vraag beantwoordt het hof bevestigend. Appellant treft een ernstig verwijt omdat hij gelden die toekwamen aan Insa-IF ten goede heeft laten komen aan zijn eenmanszaak. De curator stelt dan ook terecht dat appellant aansprakelijk is op grond van artikel 2:9 BW en artikel 6:162 BW. Uit de overgelegde facturen volgt dat dit een bedrag betreft van € 8.478,79 (exclusief btw).

Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank. De conclusie uit het voorgaande is dat appellant 'slechts' € 8.478,79 aan de curator moet betalen, en niet € 469.498,80 of het gehele boedeltekort zoals de curator heeft gevorderd.

D.R.C. Smit, januari 2026.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2783

Zaaknummer: 200.323.215/01

Rechters: M.E. Honée, G.C. de Heer en A.J. Berends

Advocaten: J.B. Maliepaard en W.H.B.K. Nieuwesteeg

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Geen wraking omdat man bestuurder niet is toegelaten ter zitting

De indirect bestuurder van een failliete vennootschap is opgeroepen voor een zitting naar aanleiding van een verzoek tot opheffing van het faillissement bij gebrek aan baten. Omdat de man van de bestuurder niet mee mocht naar de zittingszaal, heeft de bestuurder een wrakingsverzoek ingediend. De wrakingskamer wijst het verzoek af.

De indirect bestuurder van een failliete vennootschap is opgeroepen voor een zitting naar aanleiding van het verzoek van de rechter-commissaris tot opheffing van het faillissement wegens gebrek aan baten (art. 16 Fw). Toen zij zich meldde bij de griffie, kreeg ze van de bode te horen dat de zaak niet op de rol stond. Na haar protest werd de bode geïrriteerd. Ook mocht haar man, die haar woordvoerder is, niet mee naar de zittingszaal. Om die reden heeft de bestuurder de rechter gewraakt.

De wrakingskamer overweegt dat de beslissing om de man niet toe te laten een procesbeslissing is die als zodanig in beginsel geen grond kan vormen voor wraking. Ook de motivering kan in beginsel geen grond voor wraking opleveren, tenzij de motivering niet anders kan worden begrepen dan als een blijk van vooringenomenheid van de rechter. Dat is hier niet aan de orde. De opmerking van de bode dat er geen zitting was, is ingegeven door het feit dat vrijwel nooit iemand verschijnt voor een opheffingszitting. Omdat alleen de bestuurder was opgeroepen en geen verzoek is gedaan om iemand anders toe te laten ter zitting, mocht alleen de bestuurder naar binnen. Dat werd ook ingegeven door de negatieve, elkaar versterkende, emoties bij de bestuurder en haar man. Deze motivering geeft geen blijk van vooringenomenheid. Klachten over de bode kunnen niet leiden tot wraking, maar kunnen worden ingediend bij het gerechtsbestuur. Het wrakingsverzoek wordt afgewezen.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11594

Zaaknummer: C/05/454993 / KG RK 25/622

Rechters: S.C.A.M. Janssen, J.M. Graat en E. Schippers

Wetsartikelen: 16 Fw

RECHTSPRAAK

Redelijke termijn voor afwikkeling faillissement nog niet overschreden

Het faillissement loopt nog omdat een boedelachterstand moet worden ingelopen en de Belastingdienst nog een onderzoek uitvoert. Zodra de boedelachterstand is ingelopen zal op enig moment de conclusie zijn dat de redelijke termijn is overschreden, maar op dit moment is dat nog niet het geval.

Een failliet heeft de rechter-commissaris (R-C) gevraagd om duidelijkheid over de termijn van afwikkeling van zijn faillissement. De R-C heeft dit opgevat als een artikel 69-verzoek om het faillissement af te wikkelen, omdat de redelijke termijn voor afwikkeling van het faillissement is overschreden. De curator heeft aangegeven dat een boedelachterstand van € 2.300 moet worden ingelopen en dat er nog een onderzoek loopt van de Belastingdienst. Om die reden is het faillissement nog niet afgewikkeld.

De R-C overweegt dat uit artikel 6 EVRM volgt dat elke procedure, dus ook de faillissementsprocedure, binnen een redelijke termijn moet worden behandeld. De R-C moet hierop toezien. Wat een redelijk termijn is, hangt af van de omstandigheden van het geval, waaronder de complexiteit van het faillissement en het gedrag van betrokkenen. In dit geval loopt het faillissement 25 maanden, terwijl wordt gestreefd naar een afwikkeling binnen 18 maanden. De redenen dat het faillissement nog loopt, is dat een boedelachterstand moet worden ingelopen en de curator een vordering van ruim € 116.000 op [bedrijf] probeert te incasseren. [Bedrijf] doet een beroep op verrekening/opschorting. Naar de mening van de curator bestaat die mogelijkheid alleen als de Belastingdienst een beroep doet op keten-/inlenersaansprakelijkheid. Daarnaast loopt nog een onderzoek van de Belastingdienst. De R-C overweegt dat dit niet doorslaggevend is, omdat artikel 6 EVRM is gericht tot de Staat en de Belastingdienst daar onderdeel van is. Als de boedelachterstand is ingelopen terwijl het onderzoek van de Belastingdienst nog loopt, zal op enig moment de conclusie zijn dat de redelijke termijn is overschreden en de curator moet overgaan tot afwikkeling van de boedel. Omdat dit nu nog niet het geval is, wijst de R-C het verzoek af.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7077

Zaaknummer: F.16/23/427

Rechters: P.J. Neijt

Wetsartikelen: 69 Fw en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Bevel tot verlenging van de inbewaringstelling blijft in hoger beroep in stand

Het hof bekrachtigt de verlenging van de (inmiddels geschorste) inbewaringstelling, omdat niet is voldaan aan de inlichtingenplicht en medewerkingsverplichting. Naar het oordeel van het hof is de inbewaringstelling nog steeds proportioneel.

Bij vonnis van de rechtbank Den Haag van 24 september 2024 is appellant in staat van faillissement verklaard. Vervolgens is op 9 september 2025 de inbewaringstelling van appellant bevolen door dezelfde rechtbank, omdat appellant niet voldeed aan zijn inlichtingenplicht en medewerkingsverplichting. De inbewaringstelling is daarna op 20 oktober 2025 en 20 november 2025 verlengd, telkens met 30 dagen.

Appellant is tegen de laatste verlenging in hoger beroep gekomen en heeft één grief aangevoerd: de rechtbank zou ten onrechte hebben geoordeeld dat de inbewaringstelling voldeed aan het proportionaliteits- en subsidiariteitsvereiste.

Het hof stelt voorop dat op een gefailleerde onder meer een inlichtingenplicht en een medewerkingsverplichting rusten (art. 105 en 105a Fw) en dat de failliet op de voet van artikel 87 Fw in verzekerde bewaring kan worden gesteld als hij die verplichtingen niet nakomt. Omdat de inbewaringstelling een vrijheidsbeperkende maatregel is, dient de rechter – op grond van het uit het EVRM voortvloeiende subsidiariteitsvereiste – steeds te onderzoeken wat passend is in de voorliggende situatie en waarmee kan worden volstaan. Steeds moet worden getoetst of aan de vereisten is voldaan die op grond van artikel 87 lid 1 Fw gelden voor het bevelen van de inbewaringstelling, aldus het hof.

Net als de rechtbank oordeelt het hof dat appellant zijn verplichtingen nog steeds onvoldoende nakomt: ondanks herhaalde, concreet gespecificeerde verzoeken heeft hij niet alle informatie/documentatie verstrekt en heeft hij vaak onvolledige, dan wel oncontroleerbare antwoorden gegeven, met tegenstrijdige verklaringen. Daarmee bestaat er voldoende aanleiding om over te gaan tot toepassing van het dwangmiddel van

inbewaringstelling, en is deze maatregel, gezien de opstelling van appellant, niet disproportioneel, aldus het hof.

Het hof bekrachtigt dan ook de beschikking van de rechtbank.

S. Zonneveld, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2821

Zaaknummer: 200.362.254/01

Rechters: H.J. van Harten, J.M. van der Klooster en G.B. Plomp

Advocaten: H. Weisfelt

Wetsartikelen: 87 Fw, 88 Fw, 105 Fw, 105a Fw en 5 EVRM